

UN BES IDÈNTIC

Per Santiago Torruella i Alsina

(En el Passeig de Llafranc, el dia 31 d'agost del 2024).

En aquest emblemàtic indret de la costa catalana, tres joves músics van instal·lar-se a l'espai cèntric del passeig d'aquesta insigne vila amb la intenció de mostrar el seu repertori d'estàndards de la bossa nova i jazz. Aquests músics s'oferiren amb un tarannà seré, molt adequat per apaivagar la sensació de tristor que es respirava a l'ambient, motivat per la cloenda de l'estiu. A partir d'uns rostres anònims presents i expectants en el passeig, era d'esperar que la música els exerciria un efecte beneficiós, balsàmic i terapèutic. I que potser es diluiria uns cert desànim amb un reguitzell de reconeguts temes de la música contemporània (i que en certa manera, posseeixen: llum i ànima, talment com una lluna esplendorosa flotant a la mar d'aquella nit).

A fi d'iniciar un concert que es va prolongar més del compte, els tres joves components s'integraren a l'uníson en un fil melòdic. Situats davant d'un públic heterogeni, la idea principal era de dedicar-lo a músics consagrats i que estan en el pòdium d'aquests gèneres, sovint eclèctics, polivalents i modelables. I que potser, es devien inspirar amb aquests tòtems i retre'ls un homenatge d'agraïment. Tot, sota la lluminositat pampalluguejant i omnipresent del far de Sant Sebastià (i on a mesura que avançava la nit, la llum d'aquest far conqueria la fonda obscuritat de l'horitzó de la mar).

En aquest context, s'endevinaven per les aptituds de la gent, una simbiosi que fruit de la fluïdesa sonora, s'encetava un repertori previ i assajat per aquest trio musical, en un estudi de Palafrugell. I va ser especial, doncs, la peculiar manera de modelar el so pulcre d'un guitarrista a l'hora d'inserir les notes i donar l'adequat pas sincopat en el baixista i temps, a la subtil finesa vibrant d'un percussionista atent, expressiu i disciplinat. Mentre es mantenia l'equilibri melòdic, la nit quedava suspesa com les notes en un pentagrama.

Certament, amb aquestes preliminars sonores, van propiciar que la tristor s'evaporés de l'ambient i quedés alleugerida quan interpretaren dues inèdites versions desglossades dels temes: *Bésame mucho* i *Summertime*. Ambdues peces accentuaren un clímax emocional que va encavalcar i anestesiar, els requisits de melancolia i enyor que pul·lulaven a l'última hora de la nit d'agost, més encara, quan algunes llàgrimes se solidificaren com la resina del tronc d'un pi.

Les múltiples mirades de la gent que transitaven entremig dels músics i els oients van esdevenir protagonistes indirectes pel públic present, que els observava en el seu pas, no tant com una molèstia d'estar en el bell mig de l'espai sonor, sinó com si formés part d'una expressa i imaginària escenografia de moda elitista que ressaltava per la lluent vestimenta de la gent, mostrant sedosos teixits d'estampats florals que desprenien essències perfumades.

El bullici turístic era prominent i contrastat, quan altres persones més agosrades i desinhibides simulaven i s'exhibien sense vergonya passant entremig dels músics i el públic. Donaven un punt d'inflicció supressiu i distés fent gestualitats de ball improvisades i accentuacions simpàtiques i gràcils que, en qüestió de segons, tendien a caure en el parany còmic i grotesc. Eren, però, uns instants tan fugaços que impossibilitaven la captació i gravació, a través del telèfon mòbil. Va ser d'aquesta manera, que els presents gaudiren amb sorpresa, d'aquest fugaç espectacle gestual per alguns passavolants que, aliens a la música en viu, es creuaven sense voler amb el camp de visió i amb l'atenció dels oients que estaven estàtics i asseguts i a peu dret, tot donant l'esquena a l'obscuritat enigmàtica de la mar.

Amb tot això esmentat, caldria precisar i matisar una idea d'aquest indret de la costa catalana, sempre tan anunciat i fotografiat per totes les bandes i racons i venut també, amb les postals de paper de tota la vida, i apuntar un fet clarividenc: que els llocs sense les persones s'esdevindrien prosaics, uniformes i immutables, talment com la imatge d'alguna de les postals que potser en el seu dia devia haver triat per enviar l'escriptor Tom Wolfe quan es va instal·lar

en un hotel de Llafranc i, en certa manera, va promocionar el poble amb la seva presència.

Per això, la munió de visitants i passavolants que caminaven amb discreció pel passeig, a finals d'agost d'enguany, corroboraven una vegada i una altra aquesta idea quan s'ensopegaven davant dels músics i feien un gest de disculpa i la qual, també s'inclouïa amb l'escenografia de moda elitista que ressaltava de la vestimenta sedosa i acolorida que lluïen els passejants ufanosament. Amb l'avanç de la nit, s'aniria definint una impressió sonora genèrica i contagiosa i que produïa una sinuositat i placidesa candents. Era una sensació d'equilibri i de benestar que compassava a l'uníson, amb el so ofegat de les onades de la mar i la brisa que bufava les copes dels arbres il·luminats per la intermitència de la llum del far.

En aquest entorn ambiental, van ser els estàndards musicals els que van aportar uns breus instants memorables i impressions auditives estimulants. A la vora de la mitjanit, la percepció de l'estiu era evident que s'esvaïa. Així mateix, es feia patent una especial comunió sonora, que s'entrellaçava amb la comunicació visual entre els oients i que, segons com, s'inclouïa la discreta curiositat del veïnat que seguia l'audició del concert, des de les balconades d'apartaments i hotels pròxims.

Un dels moments àlgids, va ser a la presentació d'un tema compost, inspirant-se en la natura, pel mateix guitarrista. Es titula *Ànima*. Aquest tema el va interpretar en solitari, accentuant un contacte corpori i orgànic amb la seva guitarra. Mentrestant, es feien notar les ombres i els contorns de les persones que estaven gaudint a la foscor d'una platja despoblada i minimitzada. Semblaven formar part d'una panoràmica d'una postal turística de nit que contrastava amb el distant focus d'atenció i d'on estaven instal·lats els músics envoltats d'un ambient festiu, lumínic i acolorit.

Amb aquesta seqüència, es donava per fet que la gent dispersada a la vora de l'aigua i fent-se carícies i besades idèntiques damunt de la humitat de la sorra

estava fent l'últim intent per prolongar, en part, el final de l'estiu. Era aquesta mateixa gent, les que s'imbuïen d'una ressonància instrumental que, de rerefons i de manera indirecta, els acompanyava en les abraçades.

Amb el pas de les hores, algunes persones es quedaven a la platja i resseguien abstrètes els voralis de les onades. I, sense marginar l'efecte visual de les esquerdes flotants de la lluna, reflectides a la mar, altra gent s'anaven allunyant pausadament, dels últims compassos que emetia l'ànima de la guitarra. Tot això passava mentre l'intermitent far de Sant Sebastià continuava candent, il·luminant i desvelant el misteriós horitzó de Llafranc.